

1951- 1952 ST. ANSFRIDUSSCHOOL, AMERSFOORT

12 jaar

Celsiusstraat 50

En dan ben ik plotseling in Amersfoort bij oom Leon Verhoeven en tante Roos. Ik zal eerst even de familieverhoudingen verklaren. Opa van Gaalen was getrouwd met Elisabeth Catharina Verhoeven. Zij stierf een week na de geboorte van haar derde kind Herman. Daarna hertrouwde hij met Elisabeth Maria Verkleij. Mijn tante Cato was een dochter van Elisabeth M. Verhoeven en was een nicht van Leon. Een echte familieband van mij was er dus niet. Maar ik neem aan dat ik via tante Cato bij haar familie terecht ben gekomen.

Tante Roos

Oom Leon

Elisabeth Catharina Verhoeven

1951- 1952 ST. ANSFRIDUSSCHOOL, AMERSFOORT

Ik heb geen herinnering aan mijn aankomst op de Celsiusstraat 50. Terugkijkend ben ik nu voor het eerst van mijn leven in een normaal gezin. Waar een vader en een moeder aandacht hebben voor hun kinderen. Ze hadden drie kinderen. Wim, Charles en Jacqueline. Als ik ['s avonds huilt de wind om het huis en de kachel staat te snorren op vier.](#)' hoor, dan denk ik aan de Celsiusstraat. Het is koud buiten, de ramen zijn nog enkel glas. Dikke gordijnen die proberen om de kou buiten te houden. Krantenpapier in de tochtige gaten? Het zou best kunnen. We zitten in de achterkamer. Naast de schuifdeur staat de haard. Daar rechts naast, onder het raam, staat een sofa en in de hoek staat de piano waar Wim [Waterval \(tekst\)](#) en [Droomland](#) op speelt. Heleentje van Capelle zingt [Naar de Speeltuín](#). Boven de tafel hangt een lamp. We luisteren naar Negen heit de klok of Mastklimmen. Op het tafelkleed ligt een krant en we doppen pinda's. Als ik me goed herinner gingen we in de keuken in de teil. Tante Roos was een engel. Ze heeft hoog in de hemel een plekje waar ze met genoeg terugkijkt en blij is dat

Sportfondsenbad

het met mij allemaal is goed gekomen. Oom Leon kon prachtig vertellen maar ik mocht in het weekend niet naar huis voor alle fouten uit mijn Frans waren. Dat kon geen kwaad gezien mijn vorige schoolprestaties. In het weekend ging ik op de fiets over de Amersfoortse berg naar huis. We gingen op de fiets naar het Sportfondsenbad en dronken gecondenseerde melk uit een fles met een kroonkurk. De melk was een beetje bruin en smaakte zoet door de gekarameliseerde suikers. Dat was lekker. We spaarden blauwe zegels (10 cent) voor je spaarbankboekje. Mijn neven Wim en

Charles hadden meer op hun spaarbankboekje dan ik. Dat kon natuurlijk niet. Ik telde alle door mijn ouders gestorte bedragen bedragen bij elkaar en zo had ik meer. Maar helaas, zo zat het niet in elkaar, leerde ik van tante Roos. Want als de centjes nodig waren in het bedrijf, werden ze er ook weer afgehaald.

Aan het eind van de straat, hield de bebouwde kom op en kwam je in het bos. Daar hebben we heel wat uurtjes doorgebracht. We klommen boven in lariksen en zwaaiden met de toppen. Zo kon je van de ene boom naar de andere gaan. Ik heb daar veel van de natuur opgestoken. Een paar huizen verder woonde Kees Aben, hij is later wat [artistieks](#) (?) gaan doen. De andere kant van de straat op, stond eenzaam een auto. De enige in de straat. Pa was vertegenwoordiger en de zoon heette Henk en zat bij ons op de Ansfridusschool. Ja en dan krijg je natuurlijk de bijnaam Henk 'benzinetank'. Ik sliep samen met Charles op de voorkamer boven. 's Winters stonden de bloemen op de ruiten en 's avonds kregen we een warme kruik in bed. De bedden kwamen bij ons thuis vandaan. Die gebruikten we als trampoline. Met het gevolg dat de stangen aan de zijkant helemaal doorgebogen waren.

1951- 1952 ST. ANSFRIDUSSCHOOL, AMERSFOORT

Er zat een jongen in mijn klas. Hij heette Rikken van Ezijn achternaam. Op zolder had hij een heel spoor-emplacement. Ik had dinkytoys en zou voor hem een blauw stationswagentje meenemen. Toen ik zondag thuis uit de kerk kwam, kreeg ik te horen dat hij met zijn fiets was gevallen en met zijn hoofd op de stoep-rand terecht was gekomen en overleden. We zijn nog bij hem thuis geweest, waar hij in de achterkamer lag opgebaard achter een glazen deksel. Door het ongelijke glas, leek het net of hij zijn ene oog open en dicht deed. Dat blijft je bij op die leeftijd.

Plechtige Communie Wim en Kees

Kees, Flappie en Charles

VAN oom Leon heb ik geleerd hoe je afrikanen kunt zaaien. Aan het eind van de zomer haalde hij de zaden uit de bloemen en in het voorjaar werden ze uitgezaaid. De tuin in ons eerste huis in Melick stond vol met afrikanen. In Amersfoort heb ik ook mijn Plechtige Communie gedaan. Voor die gelegenheid werd ik in het nieuw gestoken en kreeg een horloge. Charles nam zijn konijn Flappie op de arm, dat van de zenuwen zijn broek onderpieste. Charles zette hem in de hoek en gaf arme Flappie een koekje van eigen deeg.

St. Ansfriduskerk

Pa en Ma op bezoek voor mijn Plechtige Communie

Ja, en dan hebben we het nog niet gehad over de school. Dat was de R.K.jongensschool [Sint Ansfridusschool](#) uit 1923 op de Van Marnixlaan 53. Ik zat samen met Wim in de zesde klas. Elke dag op de fiets tegen de berg op en 's middags weer terug. Mijnheer Schoenmaker was het hoofd der school. Hij had de bijnaam Schoenpik. Een naam die hij met ere verdiende als je leest hoe er op Schoolbank over hem wordt gedacht. Een van zijn favoriete uitdrukkingen heb ik

1951- 1952 ST. ANSFRIDUSSCHOOL, AMERSFOORT

nooit vergeten: "Lelijke smerige bedrieger". Dat lag voor op zijn tong. Later werkte ik bij een zoon van Schoenmaker als chef-kok in Eethuis Die Ossewa in Roermond.

De St. Ansfridusschool was een prachtige oude school met een dubbele majestueuze rode toegangsdeur en gangen met granito vloeren met een zwarte bies erlangs. In de gang stonden enorme zwarte kolenkachels. De school is eind jaren 70 gesloopt.

In 2011 ontdekte Charles me op Facebook en mailde hij me wat van zijn herinneringen:

Ik herinner me nog heel goed dat ik jou een keer flink gepest moet hebben en dat jij naar mijn moeder ging en zei: "Tante Roos, Charles zit mij te pesten." Waarschijnlijk durfde jij mij toen geen klap te verkopen (die ik beslist verdiend zal hebben!), wat nog steeds pleit voor je. Van Kees Aben weet ik nog dat hij hartpatiënt was en verder dat ik het een aardige jongen vond. En wat Schoenpik betreft, wat een verschrikkelijke man was dat, geen enkel gevoel voor kinderen. Ik heb heel wat speelkwartieren voor straf binnen moeten doorbrengen terwijl iedereen heerlijk aan het voetballen was. En voortrekken deed hij ook. De kinderen Hulsenbeck, waarvan de vader in het schoolbestuur zat, konden geen kwaad bij hem doen. Altijd had Theo op zijn weekkaart een 8 voor gedrag en een 8 voor vlijt. En ik kwam nooit boven de 7,6 uit, ook als ik me voorbeeldig had gedragen.

En wat mij nog heel goed voor ogen staat was - als wij naar de Bosvijver gingen - dat ik van jouw moeder een heerlijk flesje Chocomel kreeg. Ik proef het nu nog!